

Sygnatura akt II AKa 37/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)

SSA Grzegorz Kapera

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r.

sprawy **A. M. (1)**

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 kk, art. 234 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 21 listopada 2016 r. sygn. akt III K 87/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. (2) 600 złotych tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym oraz 138 złotych tytułem zwrotu VAT,

III. określa, że koszty sądowe za postępowanie o dwoławcze ponosi Skarb Państwa.

| | | |
|--|--|--|
| | | |
|--|--|--|

UZASADNIENIE

A. M. (1) został oskarżony o to, że :

I. w dniu 07 maja 2016r. w Ś., woj. (...), w sklepie (...) przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., posługując się bronią palną w postaci pistoletu alarmowego (...) mod. (...)kal. (...) mm produkcji włoskiej i grożąc jego natychmiastowym użyciem wobec ekspedientki E. A. i M. O. oraz przestrzeleniem im kolan, dokonali napadu rabunkowego, w ten sposób, że zmusili wyżej wymienionych do otworzenia kasy, skąd zabrali pieniądze w łącznej kwocie 1980,00 zł oraz 7 paczek papierosów marki N. o wartości 87,50 zł, powodując straty w łącznej kwocie 2067,50 zł czym działali na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych oraz ajenta sklepu (...)

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

II. w dniu 09 maja 2016r. w Ś., woj. (...), w toku postępowania przygotowawczego o sygn. PR 3 Ds. 55.2016, prowadzonego w sprawie o rozbój, w trakcie przesłuchania w charakterze podejrzanego, w Komendzie Powiatowej Policji w Ś. oraz w Prokuraturze Rejonowej w Świdnicy oraz fałszywie oskarżył W. S. (1) o pomocnictwo w dokonaniu tegoż rozboju, polegające na przekazaniu mu broni palnej w postaci pistoletu alarmowego (...) mod. (...) kal. (...) mm produkcji włoskiej, w następstwie czego W. S. (1) przedstawiono zarzut popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i zastosowano środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania podczas gdy broń tą udostępniła inna ustalona osoba;

to jest o czyn z art. 234 k.k.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 21 listopada 2016 r., sygn. akt IIIK 87/16:

I. oskarżonego A. M. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 07 maja 2016r. w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., posługując się bronią palną w postaci pistoletu alarmowego (...) mod. (...) kal. (...) mm produkcji włoskiej, za pomocą którego grozili pracownikom sklepu (...) przy ulicy (...) zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w łącznej kwocie 1980,00 zł oraz 7 paczek papierosów marki N. o wartości 87,50 zł, powodując straty w łącznej kwocie 2067,50 zł czym działali na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych oraz ajenta sklepu (...) i kwalifikuje zarzucany im czyn jako zbrodnię z art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył A. M. (1) karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego A. M. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. M. (1) okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 8 maja 2016r. do dnia 21 listopada 2016 r.;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M. (2) kwotę 369,00 (trzystu sześćdziesięciu dziewięciu) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. M. (1) z urzędu w toku postępowania przygotowawczego oraz kwotę 1033,20 (jednego tysiąca trzydziestu trzech 20/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przed sądem I instancji;

V. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci: broni alarmowej (...) mod P. kal. (...) mm opisanej w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 481 pod poz. 18, 2 sztuk kominiarek koloru czarnego opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 387 pod poz. 13,14;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego A. M. (1) w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżając wyrok na niekorzyść oskarżonego co do winy w zakresie czynu z art. 234 k.k. prokurator zarzucił:

1.art. 389 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na niewyjaśnieniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2016 r. zachodzących sprzeczności pomiędzy:

- wyjaśnieniami oskarżonego A. M. (1), składanymi w toku postępowania przygotowawczego w dniu 9.05.2016 r., w trakcie konfrontacji w dniu 23.05.2016 r. i przed Sądem w dniu 3.10.2016 r., w których to wyjaśnieniach, jako osobę przekazującą mu broń wskazał A. W., co w konsekwencji skutkowało przedstawieniem w./w. zarzutu popełnienia czynu z art. 2234 k.k. – fałszywego oskarżenia W. S. (1);

- a wyjaśnieniami złożonym w dniu 21.11.2016 r. przed Sądem, w trakcie których jako osobę przekazującą mu broń wskazał ponownie W. S. (1);

- nie odczytaniu w odpowiednim zakresie w/w wcześniejszych protokołów wyjaśnień i nie uzyskaniu od oskarżonego wypowiedzenia się odnośnie wskazanych sprzeczności – co w konsekwencji nie wyjaśniło w tym zakresie wątpliwości, co do osoby, od której oskarżony A. M. (1) otrzymał broń i skutkowało jego uniewinnieniem od zarzutu popełnienia czynu z art. 234 k.k., podczas gdy wyjaśnienie tych sprzeczności na rozprawie, przy uwzględnieniu konsekwentnych zeznań świadka A. W., prowadziłyby do wniosków przeciwnych.

2.art. 167 § 1 k.p.k., polegającą na zaniechaniu przez Sąd przeprowadzenia z urzędu dowodu z konfrontacji oskarżonego A. M. (1) ze świadkiem A. W. i W. S. (1), w przedmiocie ustalenia od kogo oskarżony A. M. (1) otrzymał broń, co było niezbędne z uwagi na zmianę stanu faktycznego na etapie postępowania sądowego na rozprawie w dniu 21.1.2016 r., w związku ze zmianą wyjaśnień oskarżonego A. M. (1) i jednocześnie konsekwentnymi w toku całego postępowania, zeznaniami świadka A. W..

3.art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegająca na oparciu treści wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym, ograniczającym się głównie do ostatnich wyjaśnień oskarżonego A. M. (1), złożonych w toku postępowania sądowego w dniu 21 listopada 2016 r., a odmówieniu waloru wiarygodności i uznanie za niekonsekwentne zeznań świadka A. W., K. L. i W. S. (1), bez przekonującego uzasadnienia, a nadto dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i nie opartą na wiedzy i doświadczeniu życiowym ocenę zgromadzonych dowodów w sprawie.

Apelujący wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji w części dot. czynu z art. 234 k.k. co do oskarżonego A. M. (1), i przekazanie sprawy w tym zakresie do Sądu Rejonowego w Świdnicy w celu ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się niezasadna.

Sąd Okręgowy dostrzegł i ocenił sprzeczności (uzasadnienie str. 13-16) w wyjaśnieniach oskarżonego A. M. (1), który na początku śledztwa (k. 68, 77-78, 123) i na w końcowej fazie rozprawy wskazywał (k.660-661), że pistolet alarmowy użyty w napadzie rabunkowym otrzymał od kolegi W. S. (1), a na dalszym etapie śledztwa (k.168, 189, 369-370) i na początku rozprawy (k.595v-596v), że od jego konkubiny A. W..

Istotnie na rozprawie w dniu 21 listopada 2016r. (k.660-661), kiedy oskarżony „powrócił” do początkowej wersji o pochodzeniu broni palnej użytej w rozboju Sąd Okręgowy nie rozstrzygnął (art. 368 k.p.k., art. 389 § 1 k.p.k.) o odczytaniu wyjaśnień zawierających odmienne twierdzenia. Zwracając uwagę, że obecny na rozprawie prokurator o to nie wnosił (art. 167 k.p.k.) należy stwierdzić przede wszystkim na zbędność odczytywania odpowiednich fragmentów wcześniejszych odmiennych relacji A. M. (1) skoro już wcześniej stały się częścią materiału dowodowego podlegającego ocenie jako złożone na pierwszym terminie rozprawy lub wtedy odczytane (k.595v-596v). Oskarżony nie podawał przecież kolejnej wersji uzyskania broni alarmowej, ale zaczął ponownie twierdzić, że otrzymał pistolet od W. S. (1). Nie było też podstaw, by przypominać A. M. (1) wcześniejsze odmienne relacje skoro prezentował je i były mu one odczytane półtora miesiąca wcześniej. Oskarżony podał (k.660-661) także powody dla których nieprawdziwie pomawiał A. W. – chciał być lojalny wobec kolegi W. S. (1) ale wszystko przemyślał i powiedział prawdę. W czasie gdy mówił, że pistolet otrzymał od A. W. obciążanie W. S. (1) tłumaczył (k.168, 596) tym, że byłoby śmiesznie gdyby wyjaśniał, że broń pożyczył od dziewczyny. Oskarżony wypowiadał się zatem co do treści poszczególnych relacji i wyjaśniał istniejące między nimi sprzeczności. Nie wiadomo więc czemu miałyby służyć odczytywanie wyjaśnień, które już zostały ujawnione a oskarżony wypowiadał się co do ich treści i tłumaczył powody sprzeczności. Sąd Okręgowy słusznie zauważył, że logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym jest wyjaśnienie oskarżonego, że nieprawdziwie pomawiał A. W., by pomóc koledze. Cech tych nie ma naiwne, nieprzekonujące tłumaczenie wersji przeciwnej - że nieprawdziwie wskazywał na otrzymanie pistoletu od kolegi, a nie od jego partnerki ponieważ obawiał się śmieszności.

Przepis art. 389 k.p.k. służy realizacji zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), sprzyja wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy (art. 366 k.p.k.). Zasada ta nie doznała żadnego uszczerbku przez to, że Sąd Okręgowy nie orzekł o ponownym ujawnieniu oskarżonemu już ujawnionych na rozprawie wyjaśnień w sytuacji gdy ponownie zaczął on

prezentować jedną z wcześniejszych wersji zdarzenia, której ostatnio nie podtrzymywał i odnosił się do istniejących rozbieżności.

Podobnie niezasadny jest zarzut obrazy art. 167 k.p.k. Faktycznie chodzi o twierdzenie naruszenia art. 172 k.p.k. skoro prokurator podnosi, że Sąd I instancji nie przeprowadził z urzędu dowodu z konfrontacji oskarżonego A. M. (1) z A. W. i W. S. (1) w sytuacji gdy ten pierwszy zmienił wyjaśnienia odnośnie osoby od której otrzymał pistolet alarmowy. Zarzut jest bezzasadny.

Na wstępie Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na kolejny brak aktywności strony w kierunku przeprowadzenia omawianego dowodu i przerzucanie na Sąd inicjatywy dowodowej. Prokurator jako fachowy podmiot miał czas, możliwość i wiedzę by ocenić potrzebę zgłoszenia stosownego wniosku dowodowego i jego przydatność dla wsparcia prezentowanego w procesie stanowiska.

W obecnym modelu procesu karnego strony (ich reprezentanci) nie są biernymi obserwatorami i recenzentami poczynań Sądu I instancji lecz równoprawnymi uczestnikami postępowania wyposażonymi w instrumenty dla wykazywania swoich racji, ochrony swoich interesów (por. np. art. 9 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 352 k.p.k., 367 k.p.k., art. 370 § 1 i 2 k.p.k., art. 396 § 3 k.p.k., art. 406 k.p.k., art. 425 k.p.k.). Nie bez powodu więc w art. 167 k.p.k. w pierwszej kolejności wymienia się przeprowadzanie dowodów na wniosek stron a w końcowej części dopuszcza się przeprowadzanie ich z urzędu.

Takie ujęcie jest zrozumiałe, bo przecież obowiązujący model procesu nie czyni z sądu organu śledczego poszukującego dowodów i jednocześnie rozstrzygającego o sprawstwie i winie, co stałoby w kolizji z gwarantowanym w Konstytucji i traktatach międzynarodowych prawem człowieka do rzetelnego procesu. Sąd karny nie jest organem inkwizycyjnym, lecz ma bezstronnie rozstrzygnąć kwestię odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany czyn zabroniony.

Zatem więc sytuacji gdy strony nie wykazują inicjatywy dowodowej, wynikający z art. 167 k.p.k. obowiązek przeprowadzenia przez Sąd dowodu z urzędu powstaje wtedy, gdy możliwy do przeprowadzenia dowód, o którym Sąd powziął informację, może mieć istotne znaczenie w sprawie, a rezygnacja z jego przeprowadzenia czyni prawdopodobnym dokonanie błędnych ustaleń faktycznych i wydanie wadliwego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.02.2015 r., V KK 318/14, LEX nr 1652730, wyrok tut. Sądu z dnia 20.03.2014 r., II AKa 56/14, LEX nr 1451878). W realiach sprawy żadne z tych zagrożeń się nie ziściło.

Przepis art. 172 k.p.k. nie nakłada na Sąd obowiązku przeprowadzenia konfrontacji w każdej sytuacji pojawienia się w zeznaniach poszczególnych przesłuchiwanym osób niejasności czy rozbieżności. Jednoczesne przesłuchanie osób jest czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który powinien z tego korzystać wówczas, gdy może się to przyczynić do wyjaśnienia sprzeczności i prawidłowego ustalenia stanu faktycznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16.01.2013 r., II KK 56/12, Legalis). Chodzi więc o użyteczność tej czynności przy dokonaniu prawdziwych ustaleń faktycznych. Wymieniony cel organy postępowania mogą osiągnąć także na etapie oceny dowodów, poprzez uznanie niektórych z nich za wiarygodne, a innych za niewiarygodne. Konfrontacja nie stanowi więc jedyne sposobu eliminowania sprzeczności w relacjach osób przesłuchiwanym. Gdyby tak było, stanowiłoby to przejaw nie tylko teorii prawnej oceny dowodów, ale także wpływało na niezasadne sformalizowanie i przedłużanie postępowania dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23.10.2013 r., II AKa 325/13, Legalis).

Czynności konfrontacji oskarżonego z W. S. (1) i A. W. były przecież przeprowadzone w postępowaniu przygotowawczym (k.167-169, 188-190). Do tego okresu A. M. (1) i A. W. mówili, że A. M. (1) otrzymał pistolet alarmowy od W. S. (1), który temu przeczył. Podczas pierwszej konfrontacji oskarżony zmodyfikował wyjaśnienia podając, że broń otrzymał od konkubiny świadka, a w czasie drugiej A. W. zmieniła zeznania potwierdzając ówczesną wersję oskarżonego, że przekazała mu pistolet alarmowy. O ile więc podczas opisanych konfrontacji i potem wymienione osoby zaczęły zgodnie mówić, że A. M. (1) otrzymał broń palną od A. W. to trudno uznać, że osiągnięty został cel czynności w postaci wyjaśnienia sprzeczności.

Brak przeprowadzenia z urzędu powtórnej konfrontacji wymienionych osób, gdy oskarżony ponownie zaczął wyjaśniać, że pistolet przekazał mu W. S. (1) nie zwiększał niebezpieczeństwa nieprawdziwych ustaleń. Nie istniały bowiem przesłanki wskazujące, że czynność o której mowa doprowadzi do wytłumaczenia sprzeczności w relacjach omawianych osób i prokurator nie przybliży okoliczności stwarzających prawdopodobieństwo, że jest inaczej. W celu rozwiązania rozbieżności w wyjaśnieniach i zeznaniach W. S. (1), A. M. (1) i A. W. Sąd I instancji sięgnął po reguły wynikające z zasady oceny dowodów i z zadania tego wywiązał się nienagannie. Okoliczność, że prokurator umorzył postępowanie przygotowawcze wobec W. S. (1) podejrzanego o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. ponieważ uznał, że świadek ten nie popełnił przestępstwa nie ma żadnego znaczenia dla oceny czy w postępowaniu sądowym zachodzi potrzeba przeprowadzenia konfrontacji między A. M. (1) a W. S. (1) i A. W.. Przeciwny pogląd prokuratora wyrażony w uzasadnieniu apelacji a zwłaszcza jego możliwe przesłanki muszą budzić zdumienie i zaniepokojenie (art. 8 k.p.k.).

Naruszenie art. 410 k.p.k. może polegać na oparciu ustaleń na okolicznościach nieuwzględnionych na rozprawie, lub pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia ujawnionych okoliczności (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14.06.2013 r., IV KK 82/13, LEX nr 1350322). W sytuacji, gdy dowody są ze sobą sprzeczne to jest oczywiste, że jednocześnie nie mogą zostać uznane za wiarygodne i stać się podstawą ustaleń. Realizując obowiązek ich weryfikacji Sąd stosownie do art. 7 k.p.k. jedno z nich uznaje za prawdziwe a innym odmawia tej cechy. Nie oznacza to pominięcia tych ostatnich, lecz odmienną od postulowanej przez stronę ich ocenę zaś dowody niewiarygodne nie mogą być podstawą ustaleń. Skoro, więc Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom A. W., K. L. i W. S. (1) oraz wyjaśnieniom A. M. (1) w zakresie w jakim przeczyli, że oskarżony otrzymał pistolet alarmowy od W. S. (1) (uzasadnienie str. 15-16) to nie pominął tych dowodów, lecz odmienne je ocenił niż chce tego skarżący.

Wielokrotnie artykułowany jest w orzecznictwie trafny pogląd, że przekonanie sądu I instancji o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. i jako takie uchyla się od ingerencji sądu odwoławczego wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy i jest wyrazem rozważenia, zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy, wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.12.1974r., Rw 618/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 47). Tak właśnie jest w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy szczegółowo, wyczerpująco, logicznie analizuje (uzasadnienie str. 12-16) wszystkie istotne, także rozbieżne dowody we wzajemnym powiązaniu uwzględniając okoliczności w jakich zostały złożone, kontekst związany z możliwością porozumiewania się oskarżonych M. K. i A. M. (1) oraz toczeniem się postępowania wykonawczego wobec W. S. (1). Prokurator nie dostrzega tych argumentów, nie podejmuje próby ich analizy, wykazania nietrafności, sprzeczności z doświadczeniem życiowym, zasadami poprawnego rozumowania, prawidłami wiedzy poprzestając na głośnym stwierdzeniu, że są nieprzekonujące, dowolne, sprzeczne z dyrektywami z art. 7 k.p.k.

Nieprawdziwe jest stwierdzenie apelacji prokuratora, że Sąd I instancji wybiórczo potraktował materiał dowodowy i ograniczył się głównie do wyjaśnień A. M. (1) złożonych na rozprawie w dniu 21 listopada 2016 r. Przeczy temu treść uzasadnienia wyroku na stronach 12-16. Oskarżony mówił, że broń otrzymał od W. S. (1) nie tylko na tym terminie rozprawy ale i na początku postępowania przygotowawczego (k. 68, 77-78, 123). Potem odmiennie twierdził, że pistolet wręczyła mu A. W. (k. 168, 189, 369-370, 595v-596v). Sąd Okręgowy przekonująco wykazuje w uzasadnieniu dlaczego te ostatnie wyjaśnienia uznaje za nieprawdziwe i do tych argumentów należy apelującego odesłać rezygnując z ich powtarzania.

Sąd Okręgowy ocenił (str. 15) jako niewiarygodne zeznania matki W. S. (1), w których przeczyła by syn choćby wiedział o broni palnej użytej potem w napadzie rabunkowym (k. 631) dlatego, że nie potrafiła wytłumaczyć dlaczego wcześniej twierdziła, opisując okoliczności, że to syn zabrał pistolet (k. 93v). Nielojalne wobec pisemnych motywów jest stanowisko apelacji, że Sąd zeznaniom K. L. „nadał walor niezwykle ważnych” dla uniewinnienia oskarżonego

od czynu z art. 234 k.k. Takie stanowisko Sądu Okręgowego wynikało przecież z analizy całokształtu ujawnionych okoliczności w tym i zeznań K. L. o czym jasno mówi uzasadnienie wyroku w szczególności na stronach 15-16.

Oczywiście błędne jest twierdzenie prokuratora, że świadek A. W. jest konsekwentna w swoich zeznaniach. Przecież na k. 96v szczegółowo opisuje okoliczności w jakich jej konkubin przekazał pistolet alarmowy A. M. (1), a na k. 189 i 597v-598v zeznaje, że to ona wręczyła broń oskarżonemu. Sąd Okręgowy tłumaczy dlaczego nie dał wiary tym ostatnim zeznaniom na stronie 15 uzasadnienia. Strona postępowania kwestionując orzeczenie może podnosić argumenty jakie uznaje za stosowne, nie jest jednak wygórowane oczekiwanie by czyniła to lojalnie wobec materiału dowodowego.

Prawdą jest natomiast, że W. S. (1) konsekwentnie przeczył, że dał pistolet alarmowy A. M. (1) (k.631, 100, 111). Sąd I instancji nie dał wiary tym relacjom dlatego, że były sprzeczne z początkowymi zeznaniami: jego matki, która nie miała powodu nieprawdziwie mówić, że syn wziął z domu pistolet (k.93v) i konkubiny świadka A. W. (k. 96v), która szczegółowo opisała okoliczności przekazania broni przez W. S. (1) a późniejsza odmienna relacja była nielogiczna (W. S. nie wiedział o napadach dla obrony przed którymi otrzymała broń), sprzeczna z zeznaniami konkubina wskazującego, że o pistolecie nie wiedział (k.631v) gdy ona twierdziła, że z W. S. (1) pokazywali broń A. M. (1) (k.598) i nie odnotowano w dniu napadu rozmów oskarżonego z numerem telefonu którego końcowe cyfry podawała. Prokurator nie wskazuje dlaczego to stanowisko Sądu I instancji jest wadliwe.

Z tych wszystkich powodów zarzuty apelacji były niezasadne, co uwzględniając orzeczono jak w wyroku.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze znajduje oparcie w art. 636 § 1 k.p.k., zaś o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym w art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze.

SSA Cezariusz Baćkowski SSA Jerzy Skorupka SSA Grzegorz Kapera